П‘єса

Справжні цінності

Присвячується моїм родичам з Харкова

ДІЙОВІ ОСОБИ

Мати – 56 років

Батько – 60 років

Старша дочка – 25 років

Молодша дочка – 20 років

Кішка

Харків. Салтівка. Кінець лютого – ніхто не пам’ятає який точно день тижня. Вже темно, десь 18:00. На кухні сім’я вечеряє за столом при свічках. Світла немає другий день. Мати, батько та дві доньки з сумними обличчями дивляться кожний у свою тарілку з картоплею-пюре. За вікном декорація на якій зображено багатоповерхівку, над якою розриваються снаряди на фоні багряного неба. Усі мовчать, чутно тільки вибухи.

Голос за лаштунками по черзі озвучує думки кожного члена родини.

МАТИ (тяжко зітхає та молиться). Отче наш, що єси на небесах! Нехай святиться ім'я Твоє, нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі. Хліба нашого щоденного дай нам сьогодні і прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим, і не введи нас у спокусу, але визволи нас від лукавого. Бо Твоє є Царство, і сила і слава, Отця, і Сина, і Святого Духа, нині й повсякчас, і на віки вічні. Амінь.

Боже, збережи другу домівку та наших дітей! Ми то вже встигли пожити, а їм ще своїх дітей народжувати. Та за що нам зі старим у такі літа ці

потрясіння? Спочатку тікали з Луганська до Харкова, залишаючи рідну квартиру, яку облаштовували більше двадцяти років. Важко в чужому місті. Орендована квартира, пошук роботи. Але вижили, звикли, підлаштувалися. Почали спочатку на новому місці. За вісім років встигли полюбити і нове місто. Але й сюди прийшли нелюди. Знову треба бігти. Куди, навіщо? Відчуваєш тільки втому та біль. Але родина понад усе. Відправляли їх самих до Європи, так не хочуть нас тут залишати. Та куди нам вже та Європа? Немає ні сил, ні енергії.

Її думки перериває відео-дзвінок у воцапі. Це її рідна сестра, яка уже двадцять років живе у Москві.

Голос за лаштунками.

“Приветики. Ну, вы как? А чего так темно?”

“У нас немає світла. Обстріли. Чуєш?”

“А? Нет, ничего не слышу. Ну, вы держитесь там, спите хорошо, ешьте, отдыхайте.”

“Нас постійно обстрілюють. Сьогодні ходили у супермаркет і на наших очах у дах влучив ваш снаряд. Добре, що не розірвався і всі живі. Але постраждав чоловік.”

“Ну, а что вы хотите? Война же. Спецоперация была необходима, нам так объяснили по новостям. Терпите. Нужно же было что-то делать с проблемой Донбасса, как-то решать. Вечно же продолжаться не может. Забыла уже, что с вашей квартирой в Луганске случилось? Это ваша нацистская власть всему виной. Убрали хорошего президента Януковича. И что теперь? Ну, ничего, скоро будем одной страной. А пока терпите. Что я могу еще сказать? Хотите, приезжайте к нам.”

“Хто тікає без узгодженого коридору, тих розстрілюють. Та і не хочемо ми їхати нікуди з України. Це наш дім.”

“Если тебя это утешит, у нас тоже все плохо – Икею закрыли, а мы там столик такой хорошенький присмотрели. Цены взлетели – сахар, гречку

не купить, все смели с полок. Мы ж еще ипотеку выплачиваем, то теперь совсем невыгодно стало. А разве мы в чем виноваты?"

"У нас люди вмирають."

"Так ваша нацистская власть нам угрожает вместе с НАТО, куда вы поперлись, а мы защищаемся. Вон по телевизору передавали, что у вас там под Харьковом нашли биолаборатории и химическое оружие. Американцы и тут постарались. Заражаете всякими болезнями голубей и пускаете к нам в Россию. Это вообще нормально? У вас там наемники из США и Англии воюют, сатанисты какие-то даже. А ваша власть совсем обнаглела – живым щитом из людей прикрывается!"

"Вам розказують неправдиву інформацію про те, що у нас відбувається."

"Это вам втирают неправду. Совсем Запад вам там мозги промыл. Гоните все на Россию. Кстати, а чего это Карина с Ваней перестала общаться? Дело к свадьбе шло. Говорит, звал к себе, а она его заблокировала везде и прекратила общение. Хороший же парень, роботящий – мы его скоро повысим у нас – будет старшим менеджером, и квартира у него есть в ипотеке, будет где жить."

Старша дочка зітхає, кривиться та відвертається.

МАТИ (розлючено). Тому що вона не хоче спілкуватися з тим, хто підтримує рішення своєї влади влаштувати геноцид її народу.

Голос за лаштунками.

"Какой геноцид? Мы с вами не воюем, а освобождаем от преступной нацисткой власти, которая бьет своих же и ущемляет русскоговорящее население. Ну, молодежь! Выросло уже поколение, мозги которого фашисткой заразой набито. Историю учить не хотят - где были границы русских земель не знают. Сколько мы Киев освобождали, никакой благодарности."

МАТИ (до сестри). Вибач, але ти говориш дурниці, бо наслухалась пропаганди. Які нацисти у нас? Ти звідси родом, приїздила до війни у гості і

сама все бачила. Чи тебе ображали, чи погано приймали? Подумай, навіщо нам самих себе бомбити? Нас обстрілює ваша фашиська влада.

Голос за лаштунками.

“Ну, все, не хочу дальше продолжать этот бессмысленный разговор. Совсем уважения к нам нет. У меня теперь нет сестры.”

Дзвінок переривається – сестра з Москви кинула трубку. Мати плаче та дістає ліки. Старша дочка теж починає плакати.

СТАРША ДОЧКА (подумки). Боже, він же говорив точно як тітка зараз! І де він тієї пропаганди набрався? А були ж почуття! А тепер замість підтримки і співчуття, сухе та байдуже виправдання війни. Здавався же раніше і розумнішим, і добрішим. Ніколи не казав погано про українців, гарно залицявся. Співчував, коли розповідала, що через війну довелося залишити домівку у Луганську. Ніколи не ділила людей за національністю, тільки за внутрішніми цінностями. І як можна було не побачити його справжнє обличчя? Хочеться кричати від злості та ненависті. Чи можна тепер довіряти людям? Точніше, як це зробити після зради людини, яку вважала близькою?

Вибухи стають все гучніше. Кішка лякається і носиться по кухні. Молодша дочка бере її на руки, обіймає та цілує.

МОЛОДША ДОЧКА (подумки). Як же все-таки було добре до війни – навчатися в улюбленому університеті, в який тепер влучив снаряд, спокійно гуляти вечірнім містом з подругами та кавою без комендантської години, тривожних сирен та вибухів, ходити в кіно з коханим хлопцем, який зараз боронить місто і може загинути. Тоді вже не буде ні весілля, ні подорожей, ні міцної сім’ї з дітьми, як у батьків, про яку мріяла з дитинства. Важко усвідомити, що усі плани, цілі та мрії можуть ось так раптом обірватися разом з мирним життям, яке раніше не цінувалося. Ще ніколи не було так страшно, як зараз. Навіть коли тікали з Луганська. Завтра вирішили пробувати виїжджати до Полтави, де поки що тихо. Треба брати лише необхідне. Розумієш, що потрібен тільки зручний одяг, але як же хочеться

буди гарною та врятувати усі свої сукні. Соромно мати такі думки, коли навкруги гинуть люди, але ж як хочеться знову посміхатися та зустріти весну разом з коханим у своїх сукнях з квіточками.

БАТЬКО (вголос до родини). Так, після вечері збираємо речі, їжу, сховаємось у підвалі та вранці поїдемо до Полтави.

БАТЬКО (подумки). І знову переїзд. Лишати вдруге домівку, до якої встиг звикнути. Третє місто. Чи не забагато для такого віку? Все, що хочеться тепер у житті – це спокійна пенсія, власний дім. Чи забагато це? Серце болить, коли згадується покинута квартира у Луганську, яку знесло снарядом. Квартира, яку з такою радістю отримав після бідкання з дружиною у гуртожитку, яку власноруч ремонтував, в яку купував сучасну техніку. Досі шкода новий холодильник, куплений всього за день до війни. Прийшла старість і що тепер є? З матеріального не залишилося нічого. Але дивлячись на живу та здорову родину, розумієш, що маєш дещо важливіше – справжні цінності.

31.03.2022